

KAS YRA KAS?

Hela

Vyresnė Serdžio sesuo

Tėtis: Kenis, mama: Serena

12 metų

Mėgsta skaityti, žaisti vandensvydį ir plaukioti

Serdžis

Jaunesnysis Helos brolis

Tėtis: Kenis, mama: Serena

7 metai

Mėgsta kompiuterinius žaidimus

Vilis

Brolių ir seserų neturi

Tėtis: Alanas, mama: Barbara

12 metų

Mėgsta valgyti, ypač saldumynus

Endis

Vyresnis Megės brolis

Tėtis: Erikas, mama: Patsė

14 metų

Mėgsta gyvūnus, skaityti ir klausytis muzikos

Megė

Jaunesnė Endžio sesuo

Tėtis: Erikas, mama: Patsė

10 metų

Mėgsta gyvūnus ir šokti

KAS ĮVYKO ANKSCIAU?

Hela važiuoja atostogauti su broliuku ir tėvais, bet pakeičiui juos užklumpa audra. Laimei, šeima pakelėje pamato ženklą:

VIEŠBUTIS ANT UOLOS

STEBINANTIS ŠEIMYNINIS VIEŠBUTIS!
TĖVAI TAIP PAT LAUKIAM!

Jie nusprendžia pernaktuoti keistajame viešbutyje, kuriame įstrigusios ir kitos dvi šeimos. Viskas atrodo normalu, kol viešbutis nepakyla nuo žemės ir nenuskrenda aukštyn.

O tada it niekur nieko pradingsta jų tėvai.

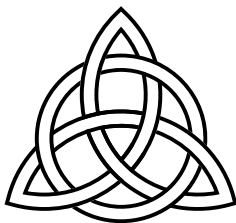
Atsiranda šiurpus viešbučio administratorius ir sako:

– Galima pradėti žaidimą.

Bet kas tai per žaidimas? Kokios jo taisyklės? Ir ar jį žaisdami vaikai vėl pamatys tėvus?

Netrukus vaikai atsiduria įvairiausiose pavojingose situacijose. Pirmiausia jiems reikia įveikti savo baimes. Po kiekvienos pergalės viešbutis šiek tiek nusileidžia. Jie jau mano, kad baigė žaidimą, bet tėvų dar nerado. Galiausiai vaikai laimi ir vėl randa tėvus, bet ne taip, kaip tikėjosi.

Jų tėvai patogiai sėdi didelėje salėje, valgo ir kalbasi. Jų manymu, vaikai tebuvo nuklydę dešimt minučių. Tėvai neprisimena, kaip viešbutis pakilo į orą, ir netiki vaikų pasakojimais. Salės sienos nukabinėtos šeimyniniais paveikslais. Kai kurie labai seni, bet yra ir naujų. Vaikai įtaria, kad tai šeimos, kadaise įkliuvusios viešbutyje ir turėjusios įveikti išbandymus, visai kaip jie. Taip pat sužino, kad viešbutis mena senovę ir kad keltiški simboliai žaidime labai svarbūs.

Staiga jų tėvai vėl prapuola! Vaikai per grindis mato tėvus kalbantis su šturpiuoju administratoriumi. Jis vėl taria:
– Galima pradėti žaidimą!

Viešbučiui dar to negana, žaidimas prasideda iš naujo, bet dabar išbandymus turi įveikti tėvai.

Vaikai nieko nebegali padaryti, salės durys užrakintos. Nukabinę nosis ir netekę vilties, jie sėdasi prie stalo ir kimba puotauti.

Bet šlemšdami skanumynus pamiršta, kad tėvai pradingo, nebeprisimena ir dienos įvykių.

Ar vaikai ir tėvai liks amžinai įkalinti viešbutyje?

I SKYRIUS

VAIKAI SĖDI DIDELIAME VIEŠBUČIO VALGOMAJAME, APSUPTI įvairiais istorijos laikotarpiais viešbutyje besisvečiavusių šeimų paveikslų. Ant stalo paruošta puota šimtui žmonių. Įvairiausių formų ir skonių pyragai, gruzdintos bulvytės, didžiuliai, į delną netelpantys mėšainiai, plačiausias dubuo rūgščių ir saldžių guminukų, glaistytos bandelės, pomidorų skiltelės su pikantišku padažu. Pasirinkimas begalinis.

Hela nioliktą kartą nusilaižo nuo pirštų padažą. Pasižiūri į kitus, jie taip pat smaguriauja. Hela, aišku, pažįsta savo broliuką Serdžį. Savaime suprantama. Bet nors kitus vaikus – Vilį, Endį ir Megę – sutiko visai neseniai, jaučiasi puikiai juos pažįstanti ir laiko gerais draugais. Įprastai vardai ilgai neužsibūna Helos galvoje, šiek tiek užtrunka, kol juos įsimena, bet šiuos puikiai atsimena.

Taip pat atsimena, kaip jie visi atvyko į viešbutį su tėvais, ieškodami prieglobsčio nuo užklupusios audros. O paskui... Prisiminimai šiek tiek susiliejo, bet Hela mano,

kad administratorius atvedė juos į restoraną. O tėvai dabar neša lagaminus į kambarius. Tiesa? Jai tai atrodo logiška. Bet kodėl neprisimena, kad tėvai ruošėsi tai daryti? Rodosi, lyg kažkas ką tik būtų pakuždėjęs jai į ausį apie tą įvykį.

Hm, absurdiška mintis, pamano Hela, ir ima dar vieną gabaliuką šokolado su riešutais.

– Tikiuosi, tėvai ilgai neužtruks, nes pražiopsos šitą puotą.

Vilis patenkintas atsilošia ir sudeda rankas ant pilvo.

– Daugiau nebetelpa, prisikišau, kiek tik galėjau. Ne, meluoju. – Jis sukikena. – Dar pilna vietos. – Čiumpa iš lėkštės vištos kulšį ir suleidžia dantis. – Mmm, taip skanu, kad negaliu atsisvirti.

Šalia sėdinti Megė punta sausainį su šokoladiniu įdaru. Jos lūpos ir smakras aplipę cukraus pudra.

– Man regis, suvalgiau jau dešimt!

Vilis susikiša kelis šokoladukus į kišenes.

– Vili! Kam taip darai? – klausia Hela. – Jie ištirps.

Vilis gūžteli.

– Nežinau. Bijau, kad išalksiu. Noriu turėti atsargų.

Endis nusikvatoja.

– Atsargų? Niekada visko nesuvalgysim. Šitiek maisto užtektų dešimčiai metų.

Vilis patraukia pečiais.

– Beje, klausimėlis: iš kur mes pažįstami? Žinau jūsų vardus ir atrodo... Nežinau.

– Lyg būtume pažįstami ilgiau nei vieną dieną, – priduria Hela.

Vilis linkteli.

– Taip, – antrina Megė. – Keista. Man atrodo labai pažįstami, bet esu tikras, kad susitikom pirmą kartą.

Serdžis seka Vilio pavyzdžiu, bet jis imasi mandarinų. Prisikiša jų į kišenes, kiek telpa.

– Tai nesvarbu, ar ne? Kad tik turėtume maisto. Nepatinka būti alkanam. Vilis teisus.

– Broliuk, – sako Hela, – tau stogas nuvažiavo. To, kas čia patiekta, mums pakaktų visai žiemai.

– Žiema man nepatinka, – tai tarusi, Megė susiraukia. – Keista, nė nežinau, ar dabar žiema, ar pavasaris.

Endis kerta traškias bulvytes; skaniausias, kokių kada ragavo.

– Tada stokis ir pažiūrėk pro langą, sesute. Beje, tai ne pats keisčiausias dalykas. Kur padėjai visus savo žaislus?

Megė sutrikusi pasižiūri į Endį.

– Net savo meškiukų nesiilgiu.

– O aš – savo planšetės, – Serdžis kalba, lyg būtų išgirdęs baisią žinią.

Hela susiraukia.

– Aš taip pat nežinau, kuris dabar metų laikas, nė nežinau mėnesio. Ar ne keista? Tikrai turėčiau žinoti.

Vilis, Serdžis ir Endis taip pat sutrikę susižvalgo.

Megė spokso į aukštus langus. Pro juos nematyti, kas dedasi lauke. Mergaitė temato tamsutėlę naktį, nors į akį durk, išgirsta palei langus plasnojančias varnas. Ar kranqlius? Nesugebėtų jų atskirti. Nori stotis eiti pažiūrėti, kas dedasi už viešbučio sienų, bet lieka sėdėti. Kėdė labai patogi, o ji nenori trauktis nuo visų gardėsių.

– Na? – paragina Endis. – Tai ar eisi pažiūrėti?

Megė piktai dėbteli į jį.

– Brolau, baik zysti. Jei tau taip smalsu, kodėl pats neini pažiūrėti?

Endis nori atsakyti, bet iš tiesų ji teisi. Kodėl neina pats? Jis suspaudžia kėdės ranktūrius, jau ima stotis, bet paskui vėl klesteli ant kėdės.

– Nėra prasmės, – sako jis. – Man nerūpi, koks dabar oras ar kuris metų laikas.

Hela Endžio klausia:

– Nėra prasmės ar negali atsistoti?

Endis nustebeš pasižiūri į ją.

– Aišku, galiu. Kas čia per klausimas?

– Na, tada eik, – paragina jį Hela, bet ir pati nenori. Kodėl gi? Kodėl ji neatsistoja nuo stalo, kad ir sekundėlei?

– Hela, nesikarščiuok.

Nesikarščiuoti. Mintyse Hela jį vadina Šaltuoju Endžiu. Ji papurto galvą. Kaip tai sugalvojo?

– Ką sakei? – perklausia.

Endis atsakydamas kažką suurzgia ir kerta toliau; jį masina gardus aviečių pyragas.

Hela suleidžia dantis į traškų raudoną obuolį ir žvilgteli į langą. Ant palangės nutūpia varna ir mažomis juodomis akutėmis žiūri vidun. Hela nujaučia, kad paukštis žiūri tiesiai į ją, nors tai atrodo absurdiškai. Paukštis kelis kartus kapteli į stiklą.

Cak cak.

– Koks keistas paukštis, – sako Serdžis. – Ar jis nori vidun?

– Gal jis alkanas. – Vilis nori eiti arčiau, bet persigalvoja, jis prisikirtęs.

Paukštis vėl snapu kapteli į langą, triskart greitai iš eilės.

Cak cak.

Hela šį tą pastebi.

– Kiekvieną kartą kapteli tris kartus.

– Matyt, tai sutapimas, – pilna grietinėlės burna atsako Endis.

Helai kažkas pakutena sprandą, pasišiausia plaukeliai. Jai kažkas topteli, tai atrodo svarbu.

– Triskart, – mažliai taria. – Tris. – Atsikanda sultingo persiko. – Ak, tikrai sutapimas, – galiausiai numoja ranka.

Bet jos neapleidžia nuojauta, kad kažką praleido, kad jie visi kažką užmiršo.

Hela pasižiūri į varną.

– Ką nori mums pasakyti, ponio Varna?

Serdžis prajunka.

– Cha cha, sesute, varnos nemoka kalbėti!

Hela piktai į jį dėbteli, paskui krūpteli, kai varna vėl triskart kapteli į stiklą, šįkart stipriau.

CAK CAK.